

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Wild

ZOU JIJ JE
VRIENDEN KUNNEN
VERMOORDEN?

Wild

'Life isn't about finding yourself.
Life is about creating yourself.'
GEORGE BERNARD SHAW

Het is al zo lang geleden. Toch denk ik nog vaak aan ze. Hoe ze daar lagen, in hun graf van rotsen, water en bladeren. Zo eenvoudig en zo puur. Ik deed wat ik moest doen. Ze zullen daar nooit gevonden worden. Er komen geen andere mensen, er klinken geen geluiden, behalve het zachte geruis van het bos. En toch kent iedereen hun namen.

Voorpagina

Net binnen

Algemeen

Binnenland

Buitenland

Politiek

> [Algemeen](#) > Binnenland

Zes Nederlandse jongeren vermist in Spanje

Gepubliceerd: 9:36

Laatste update: 9:53

Zes Nederlandse jongeren zijn vandaag door hun familie als vermist opgegeven. De jongeren waren op eindexamenreis in het Spaanse dorp Alcaucín, vlak bij de stad Málaga. Sinds afgelopen zondag is er geen enkel teken van leven meer ontvangen van de tieners.

Gevreesd wordt dat de jongeren het nabijgelegen natuurgebied Parque Natural Sierras de Tejeda in zijn gegaan en zijn verdwaald.

Familie en vrienden maken zich grote zorgen en delen op social media massaal oproepen om uit te kijken naar de tieners.

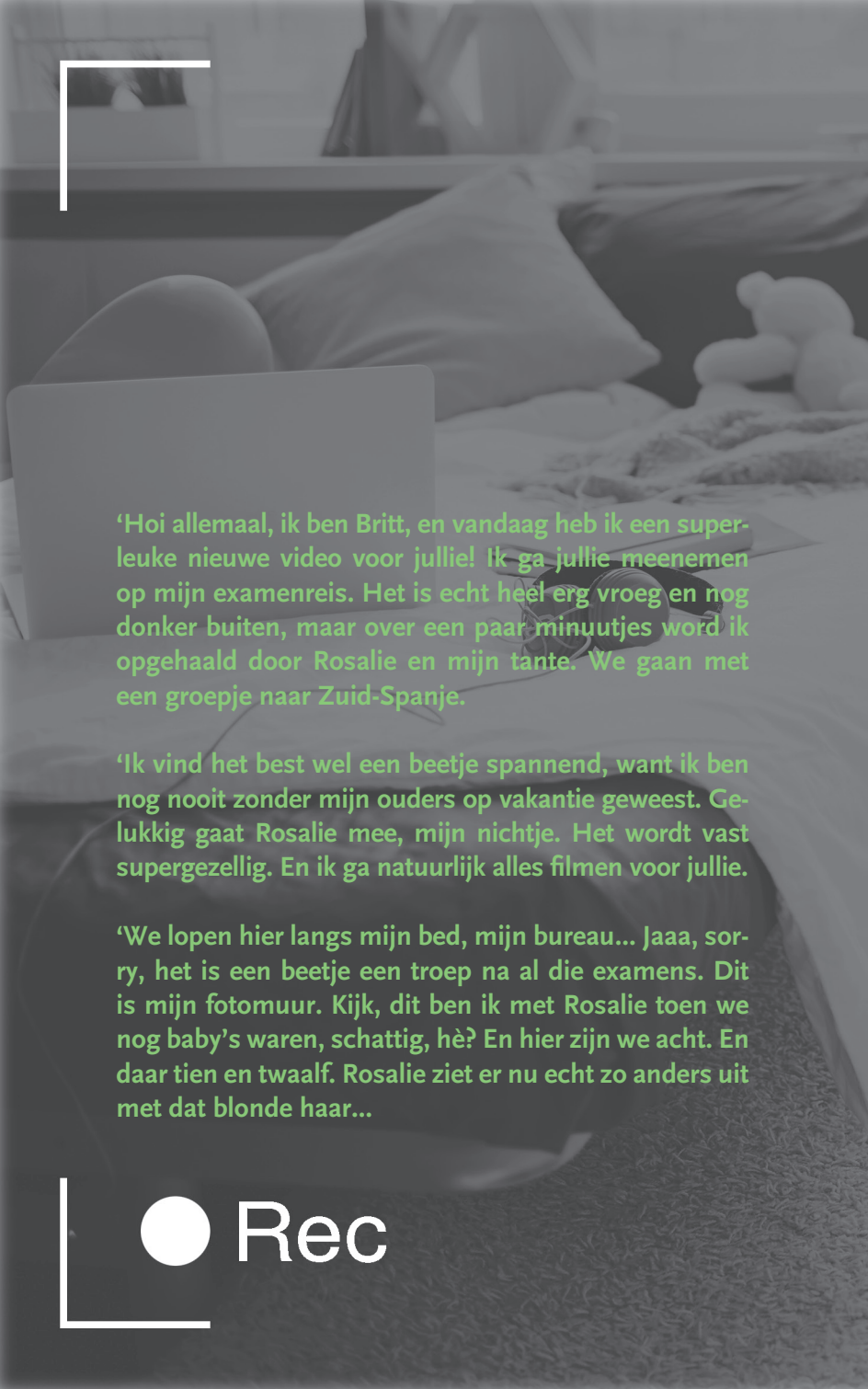
De Spaanse politie laat weten de bezorgdheid van de families te delen en met man en macht op zoek te zijn naar de jongeren. Slecht weer bemoeilijkt de zoektocht.

Door: ANP

2 reacties

**Eerste
vakantiedag**

A person is sitting on a bed, looking at a laptop. A teddy bear is visible on the bed. The scene is dimly lit, suggesting an evening or indoor lighting.

‘Hoi allemaal, ik ben Britt, en vandaag heb ik een superleuke nieuwe video voor jullie! Ik ga jullie meenemen op mijn examenreis. Het is echt heel erg vroeg en nog donker buiten, maar over een paar minuutjes word ik opgehaald door Rosalie en mijn tante. We gaan met een groepje naar Zuid-Spanje.

‘Ik vind het best wel een beetje spannend, want ik ben nog nooit zonder mijn ouders op vakantie geweest. Gelukkig gaat Rosalie mee, mijn nichtje. Het wordt vast supergezellig. En ik ga natuurlijk alles filmen voor jullie.

‘We lopen hier langs mijn bed, mijn bureau... Jaaa, sorry, het is een beetje een troep na al die examens. Dit is mijn fotomuur. Kijk, dit ben ik met Rosalie toen we nog baby’s waren, schattig, hè? En hier zijn we acht. En daar tien en twaalf. Rosalie ziet er nu echt zo anders uit met dat blonde haar...

The logo consists of a white circle followed by the word 'Rec' in a white, sans-serif font.

● Rec

‘Maar het staat haar wel supergoed.

‘Ik ga jullie nu even laten zien wat er allemaal in mijn koffer zit. Ik heb ’m van mijn moeder gekregen. Hij is zoals je ziet lichtroze en zo leuk met die ijsjesprint. Wat neem ik allemaal mee? Heel veel T-shirts natuurlijk, die kunnen echt niet ontbreken. En korte broeken, slippers en een bikini. Voor mijn vlogspullen heb ik een aparte rugzak, deze zwarte, met een selfiestick, een extra accu en nog wat andere dingetjes. Misschien moet ik deze tas maar eens gaan opruimen –’

‘Britt, lieverd, schiet je op? Rosalie staat zo voor de deur.’

‘Wat? O, sorry, mam, ik kom eraan! Oké, jongens, ik ga nu mijn koffer dichtdoen en naar beneden. Ik heb er echt zo’n zin in! We gaan gewoon naar Spanje!’

00:00:00

Britt

05.22 uur

‘Sorry, mam, ik was de tijd vergeten,’ zeg ik, terwijl ik de trap af loop en mijn koffer achter me aan zeul. ‘Ik was nog even aan het filmen.’

‘Geeft niet, lieverd.’ Mijn moeder staat in een beige badjas halverwege de trap op me te wachten. ‘Geef die koffer maar aan mij, straks val je nog.’

Ik glimlach. ‘*Thanks, mam.*’

Ze loopt met mijn koffer naar de hal. ‘Wil je nog wat ontbijten?’

Ik schud mijn hoofd, ik zou nu geen hap door mijn keel kunnen krijgen.

‘Dat dacht ik al,’ zegt ze glimlachend. ‘Ik heb een paar boterhammen voor je gesmeerd voor als je straks honger krijgt.’ Ze stopt een plastic zakje met boterhammen in mijn tas. ‘En je paspoort en wat extra geld zitten in dit zwarte tasje. Ik heb er ook een briefje in gedaan met telefoonnummers voor in noodgevallen, oké?’

‘Oké,’ mompel ik.

‘En als je heimwee hebt, dan komen papa en ik je ophalen, hoor.’

‘Mam, doe niet zo gek,’ zeg ik. ‘We gaan maar een weekje weg.’

‘We hebben je een keer van schoolkamp moeten opha-

len omdat je zo'n heimwee had.' Ze geeft me een aai over mijn haren. 'Weet je nog?'

'Toen zat ik in de brugklas!' roep ik uit. Ik voel mijn wangen rood worden. Ik zie mijn klasgenoten nog lachen toen ik door mijn ouders bij de kampeerboerderij in Friesland werd opgehaald, hoe ze hun gezichten van me wegdraaiden. Ik hoorde er meteen niet meer bij... In de auto terug voelde ik me zo stom. Wat had ik gedaan?

Buiten hoor ik getoeter.

'Daar zijn ze,' zegt mijn moeder, en ze opent de voordeur.

Voor ons huis staat de blauwe auto van Rosalies moeder. De binnenkant is zwak verlicht door het lampje bij de achteruitkijkspiegel. Ik zie Rosalie op de achterbank zitten. Ze tuurt op het schermje van haar telefoon en haar duimen bewegen snel heen en weer.

Hallo, ik ben hier, denk ik.

Maar ze heeft geen oog voor me en tikt driftig verder, alsof de hele wereld om halfzes al wakker is.

Ik loop met mijn moeder naar buiten. Ergens schaam ik me ervoor dat ze in haar badjas op straat loopt, maar ik durf er niks van te zeggen. Ik zucht en staar een andere kant op, zodat ik het in ieder geval niet hoeft te zien.

'Pas op voor het stoepje!' roept mijn moeder.

Ik kan mezelf nog net op tijd corrigeren en mijn voet een paar centimeter verder neerzetten. 'Oeps, ik lette even niet op,' zeg ik geschrokken.

'Klungelsmurfje.' Mijn moeder omhelst me. 'Doe je daar wel voorzichtig?'

'Ja,' zeg ik schor, en ik maak me los uit haar armen. 'Doei, mam. Geef je papa een kus als hij wakker is?'

'Dat zal ik doen. Hij was vannacht pas heel laat thuis van zijn werk. Stuur je me een berichtje als jullie er zijn?' vraagt ze.

Ik knik.

‘Niet vergeten, hè? Anders ga ik me zorgen maken. En stuur je me ook elke ochtend even een berichtje wat jullie gaan doen?’

Ik knik weer en voel de tranen omhoogkruipen. Zoals altijd als ik bijna moet huilen, kan ik niks zeggen.

‘Ga maar,’ zegt mijn moeder glimlachend. ‘Ze wachten op je.’

Ik haal diep adem en open het achterportier. Mijn moeder steekt haar hoofd door het open bestuurdersraampje om mijn tante te begroeten.

‘Hoi,’ zeg ik, terwijl ik op de achterbank schuif en naast Rosalie ga zitten.

‘Britt!’ Haar hoofd veert verrast van haar telefoon omhoog, alsof ze nu pas doorheeft dat ze voor mijn huis geparkeerd staat.

Ik kijk naar haar gezicht: mascara, oogschaduw, lipgloss. Ze ziet eruit alsof ze naar een feestje gaat. *Of net terug is van een feestje...*

Een moment staren we elkaar ongemakkelijk aan als twee vage kennissen. Maar dan roept ze: ‘We gaan gewoon op vakantie, zo gezellie, Brittie!’

Godzijdank, ze klinkt weer als de oude Rosalie.

‘Jaaa, ik heb er ook zo’n zin in,’ roep ik, en we omhelzen elkaar.

‘Ik ben echt zo blij dat je meegaat!’

Ik moet lachen om haar enthousiasme.

Een paar weken geleden vroeg Rosalie opeens of ik mee wilde op vakantie naar Zuid-Spanje. Ze noemde alle namen op van de mensen die megingen: Eva, Jack, Fabian, Liv.

Ik kende alleen Liv. Niet echt, maar van de verhalen die Rosalie altijd over haar vertelde sinds ze in de vierde bij Liv in de klas was gekomen... Liv was zo aardig. Liv woonde in een supergroot huis. Met Liv kon je zoou lachen.

Soms had ik wel eens het idee dat Rosalie was vergeten

dat ik ook nog bestond. En nu moest ik opeens mee op vakantie met allemaal mensen die ik niet kende van een andere school? Sprakeloos staarde ik haar aan, omdat ik, nou ja, sprakeloos was.

Blijkbaar had Rosalie deze reactie verwacht, want ze had haar antwoord meteen klaar: 'Joh, wat maakt het nou uit dat je niemand kent? Ik ken ze ook niet allemaal. Het wordt echt een supervette vakantie. We gaan naar de villa van Livs ouders. Ze hebben echt een megagroot zwembad. En we hoeven alleen de tickets te betalen. Kom op, Britt, ga gewoon mee. Anders zit je toch maar thuis te niksen.'

Daar had Rosalie een punt. Ik had geen andere plannen. Niemand anders had me tot dan toe gevraagd, en dat zou waarschijnlijk ook niet meer gaan gebeuren...

Dus zei ik aarzelend 'ja', terwijl ik eigenlijk 'nee' dacht.

En nu zit ik eraan vast...

'We gaan, meiden,' zegt Rosalies moeder, en terwijl ze optrekt zwaait ze naar mijn moeder. 'Anders missen jullie straks je vlucht nog.'

'Hello Spain, here we come!' roept Rosalie, en ze tikt bijna automatisch haar telefoon weer tot leven. Instagram, zie ik vanuit mijn ooghoek.

Ik druk mijn voorhoofd tegen het koude raampje. Aan de andere kant staat mijn moeder. Ze zwaait en werpt me kushandjes toe. Razendsnel wordt ze kleiner, totdat ik haar niet meer kan zien.

Ik bijt op mijn lip en pak ook maar mijn telefoon. Met een paar bewegingen open ik Instagram... en ik zie meteen een selfie van Rosalie in de auto. Die heeft ze een paar seconden geleden gemaakt en gepost! Snel scan ik de tekst:

xrxosalie Omw to Spain ✈️☀️😎 #examenreis #party
#withmybestfriend #lovemylife

Secondelang staar ik naar de foto. Waarom sta ik er eigenlijk niet op? Ik wil het aan Rosalie vragen, maar ze heeft haar ogen dichtgedaan en leunt met haar hoofd tegen het portier.

Met een zucht kijk ik naar buiten. De ochtend aan de andere kant van het raampje ziet er groot en eenzaam uit. Ik luister naar het zachte ruisen van de banden op het asfalt. Naar mijn eigen ademhaling. Het klinkt als een soort definitief afscheid, maar ik begrijp niet waarvan.

Doe normaal, Britt, straks ga je nog echt huilen ook... Ga er gewoon wat leuks van maken. Over een weekje ben je weer thuis.

Britt

06.35 uur

‘Daar zijn ze!’ Rosalie wijst naar twee jongens en twee meisjes die bij de incheckbalies van vertrekhal 3 staan.

Ze lachen om iets wat de jongen met het donkere haar hun vertelt. Ze zien er uitgelaten uit. Vrolijk. En zo anders dan ik me nu voel...

Ik zou me het liefst willen omdraaien en mijn moeder bellen om te vragen of ze me wil komen ophalen.

Maar Rosalie pakt mijn hand en trekt me mee. ‘Liv! Joe-hoe!’ roept ze. ‘We zijn er!’

Het meisje met het lange blonde haar en het witte jurkje draait zich om. Ze heeft een hartvormig gezicht en grote blauwe ogen. Zodra ze ons ziet, begint ze te glimlachen, waardoor haar hele gezicht gaat stralen. Ze is onwaarschijnlijk mooi. Alles klopt gewoon aan haar. ‘Yes! Eindelijk compleet! We kunnen gaan!’ zegt ze lachend.

‘OMG, ik heb er zo’n zin in!’ gilt Rosalie. ‘Dit wordt de beste *holiday ever!*’

Ze moeten allebei lachen.

Ik sta er een beetje verloren bij.

Maar dan draait Liv zich naar mij om. ‘En jij moet Britt zijn,’ zegt ze met een glimlach, terwijl ze me van boven tot onder bekijkt.

Ik voel hoe het bloed naar mijn wangen stijgt onder

haar blik. Opeens ben ik me heel erg bewust van mijn afgeknipte spijkerbroek, mijn oude All Stars en mijn haren die ik in een slordige paardenstaart bijeengebonden heb. 'Eh, ja,' zeg ik.

'Echt zo leuk om je eindelijk te ontmoeten. Rosalie heeft al zo veel over je verteld. Ik wou dat ik zo'n leuk nichtje had. Ik heb meteen "ja" gezegd toen Rosalie vroeg of je mee mocht.'

Het klinkt zo aardig en geïnteresseerd dat ik ook moet glimlachen. 'Rosalie heeft ook heel veel over jou verteld,' zeg ik, en ik voel mijn wangen nog roder worden.

'Alleen maar goede dingen, toch?' zegt ze met een knip-oog. 'Kom, ik stel je voor aan Fabian.' Ze tikt op de schouder van de jongen met de geruite korte broek, donkerblauwe polo en lichtblond haar. 'Fabian, dit is Britt, Rosalies nichtje.'

'Hallo, Britt.' Hij geeft me heel formeel een hand. 'Leuk dat je ook meegaat. Wat Liv erbij vergeet te vertellen, ik ben haar vriendje.'

'Sorry,' giechelt Liv. 'Ik ga er altijd van uit dat iedereen dat al weet.'

Ze is aardig, hè, zegt Rosalie zonder geluid te maken.

Ik knik.

'Dit is Jack.' Liv wijst naar de jongen met het donkere haar en de lichtgetinte huid. 'Jack en Fabian zijn vrienden en Fabian heeft hem meegevraagd omdat hij anders de enige jongen zou zijn.' Ze haalt haar schouders op.

'Ewa! Bedankt voor deze geweldige introductie,' zegt hij grijnzend. 'En wie zijn jullie?' Hij trekt een wenkbrauw op.

Hij is knap. Mooie tanden. Donkerbruine ogen. Een nonchalante uitstraling. Ook al is hij niet mijn type, ik zie dat wel.

En Rosalie ziet dat ook, want ze schiet als een springveer naar voren. 'Ik ben Rosalie,' zegt ze lacherig. 'Livs vriendin.'

Maar ik ga ervan uit dat je dat al weet.'

'Nee,' zegt hij langzaam. Zijn blik glijdt over haar lange blonde haren, naar haar nek, naar haar strakke T-shirtje. Zijn mondhoeken krullen omhoog en hij knikt, alsof hij haar heeft goedgekeurd.

'En dit is Britt.' Liv duwt mij naar voren. 'Rosalties nichtje.'

'O,' zegt Jack, 'hallo.' Dan is zijn interesse in mij alweer verdwenen en draait hij zich om naar Fabian.

'Hoi,' zegt het meisje met het rode springerige haar dat naast alle tassen staat. 'Ik... Ik ben Eva.'

Liv slaat een arm om haar schouders. 'Ik ken Eva al zestien jaar. Ze was vroeger mijn buurmeisje.'

Eva kijkt met blozende wangen naar haar op. Ze is aan de mollige kant en draagt een oversized houthakkershemd dat haar niet bepaald dunner laat lijken.

'Eef, dit zijn Britt en Rosalties.'

'Hoi,' zeg ik, en Eva en ik glimlachen naar elkaar.

Het is alsof ik in de spiegel kijk: ik zie dezelfde onzekere blik in haar ogen. Ik weet nu al dat ik haar aardig vind.

Rosalties knikt alleen maar naar haar.

'Oké, *guys*, zullen we gaan inchecken?' vraagt Jack. 'Ik moet nog even wat taxfree... dingetjes kopen die ook in jullie belang zijn.'

'Koop niet te weinig,' zegt Fabian grijnzend.

Ik heb geen idee waar ze het over hebben en glimlach maar een beetje dommig mee.

'Naar welke incheckbalie moeten we?' vraagt Rosalties, terwijl ze haar rolkoffer pakt.

'Balie 28 is van easyJet,' zegt Liv. 'O shit, ik moet nog even wat bij de Etos halen. Die zit hier een paar honderd meter verderop. Volgens mij is-ie net opengegaan.'

'Mag ik mee? Alsjeblieft?' vraagt Rosalties, alsof het een erebaantje is.

Een moment lang lijkt het alsof Liv niet weet wat ze moet antwoorden. Maar dan glimlacht ze weer stralend. 'Nee joh, ik ben echt zo terug. Gaan jullie maar alvast in de rij staan bij balie 28.'

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2018 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodel: Rosa Moesker

Visagie covermodel: Mascha van Reenen

Grafische verzorging: PHprojecten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4703 6 (e-book 978 90 261 4704 3)

NUR 284, 285

Word jij het covermodel van 2019?

In samenwerking met modellenbureau Echtemensen.com

Wil jij in de voetsporen treden van Eline van der Schaar (covermodel van *Verstrikt*), Daphne Roos (*Klem*), Sammy de Leede (*Wreed*) en Zara Baelde (*Shock* en *Kil*), Annefleur Olthoff (*Schuld*), Mila Duterloo (*Haat*), Thialda Bok (*Pijn*) en Rosa Moesker (*Wild*)? Dan is dit je kans.

Stel je voor: jouw gezicht op de voorkant van duizenden boeken. Je wint een professionele fotoshoot en je mooiste foto komt op de voorkant van Mels nieuwe boek, dat in 2019 verschijnt. Daarnaast word je ingeschreven bij modellenbureau Echtemensen.com en krijg je een heuse portfolio-shoot aangeboden.

Kijk voor meer info op www.melwallisdevries.nl en schrijf je snel in.

Deze actie loopt tot en met januari 2019.

Rosa in actie

Rosa en Mel